

C.S. LEWIS

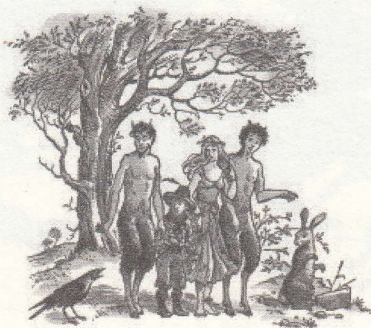
CRONICILE DIN NARNIA

Nepotul Magicianului

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din engleză de
Irina Oprea și Radu Paraschivescu

Ilustrații de
Pauline Baynes

ARTHUR

CUPRINS

Cealaltă uşă	7
Digory şi unchiul lui	23
Pădurea dintre Lumi	36
Clopoşelul şi ciocanul	49
Cuvântul Mişeleşc	63
Încep necazurile unchiului Andrew	77
Ce s-a întâmplat la intrare	91
Încăierarea de la felinar	105
Întemeierea Narniei	117
Prima glumă şi alte lucruri	132
Digory şi unchiul lui dau de bucluc	146
Păţania lui Căpşunel	160
O întâlnire neaşteptată	175
Plantarea pomului	189
Sfârşitul acestei poveşti şi începutul celorlalte	202

CAPITOLUL 1

Cealaltă ușă

Aceasta este o poveste despre ceva ce s-a întâmplat demult, pe când bunicul vostru era copil. E o poveste foarte importantă, pentru că arată cum au început toate călătoriile din lumea noastră spre (și întoarcerile din) ținutul Narnia.

Pe atunci, domnul Sherlock Holmes încă locuia în Baker Street, iar familia Bastable căuta comori în timp ce-și ducea traiul în Lewisham Road. Pe atunci, băieții erau nevoiți să poarte zilnic scorțoasele gulere Eton, iar de regulă școala era mai strictă decât acum. Însă mâncarea era mai bună; cât despre dulciuri, nu vă pot spune cât de ieftine și de bune erau, pentru că v-ar lăsa gura apă de pomană. Și tot pe atunci trăia la Londra o fată pe nume Polly Plummer.

Ea locuia într-o casă dintr-un șir lung de locuințe lipite una de alta. Într-o dimineață se afla în grădina din spate, când un băiat din curtea vecină se cățără și-și

iți fața peste zid. Polly se arată foarte surprinsă, pentru că până atunci nu apăruseră niciodată copii în acea casă, ci numai domnul și domnișoara Ketterley, frate și soră, un burlac și o fată bătrână, care locuiau împreună. Așa că privi curioasă în sus. Băiatul străin era foarte murdar pe față. Ar fi putut arăta mai murdar de-atât numai dacă și-ar fi frecat întâi mâinile cu pământ, ar fi tras apoi o porție zdravănă de plâns, iar în cele din urmă s-ar fi frecat la ochi. De fapt, asta și făcuse, într-o oarecare măsură.

— Bună, spuse Polly.

— Bună, răspunse băiatul. Cum te cheamă?

— Polly, zise ea. Pe tine?

— Digory, spuse el.

— Ce nume caraghios, făcu Polly.

— Nu-i nici pe jumătate atât de caraghios pe cât e Polly, răspunse Digory.

— Ba da, e, zise Polly.

— Nu, nu e, îi spuse Digory.

— Cel puțin, eu *mă spal* pe față, îi zise Polly. Și așa ar trebui să faci și tu, mai ales după ce...

Apoi se opri. Avea de gând să spună „După ce te smiorcăi“, dar se gândi că n-ar fi politicos din partea ei.

— Bine, recunosc, îi răspunse cu o voce mult mai puternică Digory, ca un băiat care, de necăjit ce era, nici nu-l mai interesa cine afla că plânsese. La fel ai fi

făcut și tu, continuă el, dac-ai fi trăit toată viața la țară, unde-ai fi avut un ponei și-un râu în capătul grădinii, și-ai fi fost adusă să trăiești într-o fundătură ca asta.

— Londra nu-i o fundătură, spuse Polly indignată.

Însă băiatul era prea încordat ca să se oprească și continuă:

— Și dacă tatăl tău ar fi fost plecat în India, iar tu ai fi fost nevoită să vii să locuiești cu o mătușă și cu un unchi nebun (cui i-ar plăcea asta?), pentru că ei sunt cei

care au grijă de mama ta, și dacă mama ta ar fi bolnavă și pe cale să... pe cale să... moară.

Și figura i se schimbă ca atunci când încerci să-ți înăbuși lacrimile.

— N-am știut. Îmi pare rău, îi zise Polly încet.

Apoi, pentru că nu prea mai știa ce să-i spună, și ca să-l facă să se gândească la ceva mai vesel, îl întrebă:

— Domnul Ketterley e nebun de-adevăratalea?

— Ei bine, fie e nebun, zise Digory, fie e vorba de altceva. La ultimul etaj are un birou, iar mătușa Letty spune că n-am voie să urc acolo. Asta e ciudat din capul locului. Și mai e ceva. De fiecare dată când încearcă să-mi vorbească în timpul mesei – nici măcar nu încearcă să discute cu ea –, mătușa îl reduce la tăcere. Zice: „Nu-l face pe băiat să se îngrijoreze, Andrew“ sau „Sunt sigură că Digory nu vrea să audă asta“, ori „Digory, n-ai vrea să ieși în grădină la joacă?“

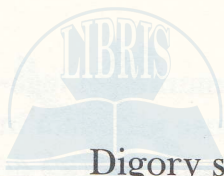
— Și ce-ncearcă să-ți spună?

— Nu știu. Niciodată n-ajunge prea departe. Și asta încă nu-i tot. Într-o noapte – de fapt, noaptea trecută –, pe când treceam pe lângă scara de la pod ca să mă duc la culcare (și ține cont că nu-mi place să trec pe-acolo), sunt sigur c-am auzit un țipăt.

— Poate că ține-o soție nebună încuiată în pod.

— Da, m-am gândit la asta.

— Sau poate face bani falși.

CAPITOLUL 11

Digory și unchiul lui dau de bucluc

Ați putea crede că animalele erau proaste fiindcă nu-și dăduseră seama imediat că unchiul Andrew era o creatură de același fel ca Vizitiul și cei doi copii. Dar trebuie să vă amintiți că ele nu știau nimic despre haine. Credeau că rochia lui Polly, costumașul Norfolk al lui Digory și melonul Vizitiului erau parte din ei, la fel ca blana și penele animalelor. Și nici măcar n-ar fi știut că cei trei erau de același fel dacă n-ar fi vorbit cu ei și dacă nu și-ar fi dat seama Căpșunel. Unchiul Andrew era mult mai înalt decât copiii și mult mai slab decât Vizitiul. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, în afara vestei albe (care între timp își cam pierduse din albeață), iar claua de păr sur (care acum era vâlvoi de-a binelea) nu li se păru c-ar semăna în vreun fel cu părul celorlalți trei oameni. Așa că era cât se poate de firesc să se arate nedumerite. Dar partea cea mai neplăcută era că unchiul nu părea capabil să vorbească.

Ce-i drept, încercase. Când Buldogul îi vorbise (sau, după cum crezuse el, întâi îl mârâise și-apoi îl lătrase), întinsese o mână tremurătoare și îngăimase „Așa, cuțulache, bietul de tine“. Însă animalele nu-l înțeleseseră, la fel cum nu le înțelesese nici el. Nu deslușiseră niciun cuvânt, ci doar un fel de sfârâit. Și poate că e mai bine că a fost așa, fiindcă niciunui câine pe care l-am cunoscut, cu atât mai puțin unui Câine Vorbitor din Narnia, nu-i place să i se spună „Așa, cuțulache“ – la fel cum nici vouă nu v-ar plăcea să vi se spună „piciule“.

Pe urmă unchiul Andrew căzu cât era de lung și leșină.

— Aha! spuse un Porc Alergător. E doar un copac. Știam eu.

(Nu uitați că animalele nu văzuseră pe nimeni leșinând și nici măcar căzând.)

Buldogul, care-l adulmecase conștiincios pe unchiul Andrew, își ridică hotărât capul și zise:

— E-un animal. În mod sigur. Și probabil că e din același soi cu ăilalți.

— Nu prea cred, rosti unul dintre Urși. Un animal nu s-ar duce de-a berbeleacul în halul ăsta. Noi suntem animale și *nu* o facem. Stăm pe propriile picioare. Uite-așa.

Se ridică pe picioarele din spate, făcu un pas înapoi, se împiedică de o creangă joasă și căzu cu fața-n sus.

— A treia glumă, a treia glumă, a treia glumă! se agită Stăncuța în culmea bucuriei.

— Eu tot cred că-i un fel de copac, spuse Porcul Alergător.

— Dacă-i un copac, zise celălalt Urs, s-ar putea să aibă un roi de albine în el.

— Sunt sigur că nu-i niciun copac, glăsui Bursucul. Și mi s-a părut c-a dat să vorbească înainte să cadă.

— A, nu, a fost doar vântul care i-a șuiert printre crengi, spuse Porcul Alergător.

— Doar nu crezi că-i un animal *vorbitor*, îi zise Stăncuța Bursucului. N-a scos niciun cuvânt.

— Și totuși, să știți, interveni Elefanta (femela de Elefant, bineînțeles; soțul ei, după cum vă amintiți, fusese chemat de Aslan), și totuși, să știți că s-ar putea să fie

un animal. N-ar fi cu putință ca bila albicioasă dinspre capătul ăsta să fie-un fel de față? Iar găurile alea n-ar putea fi ochii și gura? Sigur, n-are nas. Dar e-adevărat că – hm – e bine să nu fim înguști la minte. Foarte puțini dintre noi au ceea ce se cheamă cu-adevărat un Nas.

Își aținti ochii asupra propriei trompe cu o mândrie ușor de înțeles.

— Mă declar total împotriva observației ăsteia, spuse Bulldogul.

— Elefanta are dreptate, zise Tapirul.

— Știți ce? făcu vesel Măgarul. Poate-o fi un animal care nu știe să vorbească, dar *crede* că știe.

— Poate fi făcut să se ridice? întrebă Elefanta pe gânduri.

Prinse cu trompa corpul moale al unchiului Andrew și-l așeză în poziție verticală – din nefericire, cu capul în jos, așa că-i căzură din buzunar două monede de o jumătate de liră, trei de cinci șilingi și una de șase penny. Însă măsura nu dădu rezultate. Unchiul Andrew se prăbuși pur și simplu la loc.

— Ne-am lămurit! se auziră câteva voci. Nici nu se pune problema să fie animal. Nu e viu.

— Ascultați-mă pe mine, e-animal, zise Bulldogul. Ia miroșiți-l.

— Mirosul nu e totul, spuse Elefanta.